

KUNST BEEELD

TIJDSCHRIFT VOOR BEELDENDE KUNST

OKTOBER 1990

OVER JONGE
RUSSISCHE KUNST

LICHT EN DONKER
BIJ PETER BES

ONTBODEN IN DE
VERBODEN STAD

14e JAARGANG Nr. 10 PRIJS F 14,95 B.fr 348

EXPOSITIES

Hans Abbing; tekening, 1990

Hans Abbing; geloofwaardige ruimte

Hans Abbing (Utrecht, 1946) studeerde na zijn gymnasiumopleiding economie in Groningen, waar hij ook wetenschappelijk medewerker werd. In 1978 begon hij zijn studie aan de Amsterdamse Rietveld Academie en voltooide die in 1983. Sindsdien is hij in de hoofdstad als beeldend kunstenaar werkzaam, met een onderbreking in 1987, het jaar waarin hij een boek schreef onder de titel 'Een economie van de kunsten'. Middels een serie beschouwingen waarin hij de verhouding tussen kunst en economie onderzoekt, legt hij daarin een theoretische fundering voor een kunst- en cultuurbeleid, en maakt zo tevens een aanzet tot de vorming van een algemene kunst economie. Exposities van zijn werk waren te zien in Egmond, Groningen, Neurenberg, Berlijn en Montpellier.

Hans Abbing is schilder, tekenaar, graficus en fotograaf. Al geruime tijd is het mannelijk naakt het onderwerp van zijn werk. Op de tentoonstelling die vanaf 7 oktober in de Amsterdamse Galerie De Sluis wordt gehouden, zijn voornamelijk pasteltekeningen van zijn hand te zien. Op de meeste daarvan is één mannelijke figuur geheel of ten dele in beeld gebracht, maar van een naturalistische weergave is daarbij nauwelijks sprake. Abbings vormverwijzingen zijn geloofwaardig en overtuigend, ook al hebben zij zich dikwijls onttrokken aan de strenge wetten van de anatomie.

Wellicht is dat het gevolg van een sterke suggestie van ruimtelijkheid. Nu eens is de tekening opgebouwd uit een explosief lijnenspel, dat uit de figuratie in het centrum van het vlak lijkt te ontspringen, dan weer ontstaat een monumentale figuratie vanuit een krachtige contour in een onbegrensde, want niet binnen het beeldvlak gedefinieerde ruimte. Bij deze

laatste aanpak wordt de ruimtebeleving versterkt door het materiaalgebruik. Buiten de contour wordt dat materiaal dun, maar in verzadigde mate aangebracht; de structuur van het papier wordt goeddeels afgedekt. Het vlak staat daardoor volledig in kleur, ook al is die licht en transparant.

Deze tekeningen geven niet de indruk, dat zij slechts als studie, als voorfase van bijvoorbeeld een schilderij zijn bedoeld. Het zijn meer conclusies, resultaten, zelfstandige kunstwerken die niet anticiperen op uitwerking in een ander materiaal. Vorm, ruimte en lichamelijkeheid zijn ook de belangrijkste aspecten van Abbings fotografische werk. Door de werkelijkheid nauwkeurig en met groot technisch vermogen 'dichtbij' te brengen, lijkt hij te willen benadrukken hoe ongrijpbaar zij is.

Raymond Baan

Hans Abbing; tekeningen
Galerie De Sluis - W. Vromans
Van Baerlestraat 156, Amsterdam
7 oktober - 9 november

Susan White veelzijdig werk

Van beeldende kunst uit Australië weten wij hier betrekkelijk weinig af. Toch kent dit werelddeel enkele instituten van naam waar jonge mensen een degelijke opleiding krijgen in de verschillende beeldende disciplines. De South Australian School of Art en de Julian Ashton Art School in Sydney zijn twee van die instituten. Het zal niet verwonderen dat juist daar de relaties gelegd worden tussen de geschiedenis van de Europese beeldende kunst en datgene wat aan eigen beeldend vermogen aanwezig is, onder eigen specifieke omstandigheden, hoe ver de afstand ook letterlijk is.

Daarom is het interessant nu eens een tentoonstelling te bekijken van een Australische kunstenaar die een aantal disciplines in zich heeft verenigd: schilderen, etsen, lithograferen, houtsneden en het maken van sculptures in brons, zandsteen en hout. Het gaat hier om Susan White (1941) die o.a. aan de bovengenoemde academies een gedegen opleiding kreeg, waarbij de technische aspecten in de eerste plaats

een extra accent kregen. Susan White kent in elk geval Europa. Zij nam deel aan een groot aantal tentoonstellingen in Duitsland, Frankrijk, Italië, Noorwegen, Spanje, Polen en Joegoslavië. Zij is nu met een solo-expositie voor het eerst in Nederland. Lezen wij haar curriculum vitae terug dan loopt er een artistiek spoor door haar familie, zowel van moeders als vaders kant. Zelf begon zij op haar zestiende landschappen uit haar directe omgeving te schilderen. Maar als kind was zij al zelden zonder tekenmateriaal.

Uit haar huidige werk spreken kunsthistorische gegevens die van invloed zijn geweest. Bijzondere aandacht voor de Italiaanse renaissance, maar ook voor de vroege Duits gotische beeldhouwkunst. Zij is vaak bij de geschiedenis te rade gegaan. Maar ook de ontwikkeling van de twintigste-eeuwse kunst heeft zij in gerichte keuzen gevolgd, met voorkeuren voor Max Ernst, Otto Dix, George Grosz, Frida Kahlo, Magritte, Redon, Bonnard en Gaudi o.a. Ook heeft zij grote bewondering voor primitieve sculpturen uit Nieuw Guinea.

Vanuit haar eigen land Australië zijn er in haar schilderijen geheel persoonlijk vertaalde impulsen verwerkt. Een voorbeeld daarvan is het grote paneel: 'The First Supper', geïnspireerd op Da Vinci's 'Laatste Avondmaal'. Het paneel toont dertien vrouwen aan tafel, in dezelfde schikking als bij Da Vinci. Op de plaats van Christus zit nu een Aboriginal-vrouw met op haar t-shirt de Aboriginalvlag. De vrouwelijke discipelen zijn van vele verschillende rassen. Het werk zegt duidelijk hoe Susan White over mensenrechten denkt. Dat zij soms haar veelzijdige talent in dienst stelt van die rechtenstrijd moge hier vermeld worden.

Susan White. Art & Architecture,
Joh. Verhulststraat 109, 1071 MX
Amsterdam. wo tm za 13-17 u Tot 24
okt.

Susan White;
 'The first Supper',
 paneel,
 130 x 250 cm.